

Załącznik nr 1
do Uchwały Nr
Rady Gminy Skąpe
z dnia
oraz
do Uchwały Nr 2/2005
Zebrania Mieszkańców
Sołectwa Ołobok
z dnia

PROGRAM ODNOWY WSI OŁOBOK

GMINA SKĄPE

Ołobok, luty 2005 r.

Spis treści

Wstęp	3
1. Charakterystyka Gminy Skąpe	4
1.1. Położenie geograficzno-przyrodnicze	4
1.2. Ludność	9
2. Charakterystyka wsi	11
2.1. Archeologia	12
2.2. Historia	12
2.2.1. Nazwa miejscowości	12
2.2.2. Najstarsze dzieje wsi	12
2.2.3. Czarownice z Ołoboku	14
2.2.4. Obiekty Międzyrzeckiego Rejonu Umocnionego	15
2.2.5. Lata powojenne	20
2.3. Krajobraz i przyroda	23
2.4. Zabytki i pomniki przyrody	24
3. Zasoby	26
3.1. Infrastruktura	26
3.2. Instytucje i organizacje społeczne	27
3.3. Zaplecze socjalne	27
3.4. Sport, rekreacja i turystyka	28
3.5. Opieka zdrowotna	28
3.6. Gospodarka	28
4. Analiza SWOT i wizja rozwoju wsi	30
5. Planowane kierunki rozwoju wsi	32
5.1. Infrastruktura	32
5.2. Instytucje i organizacje społeczne	32
5.3. Zaplecze socjalne	33
5.4. Sport, rekreacja i turystyka	33
5.5. Opieka zdrowotna	34
5.6. Gospodarka	34
6. Działania na rzecz rozwoju wsi w latach 2005-2013	36
7. Harmonogram rzeczowo-finansowy realizacji Programu Odnowy	37
8. Charakterystyka planowanego przedsięwzięcia	39
8.1. Opis przedsięwzięcia	39
8.2. Szacunkowy kosztorys inwestycji	42
8.3. Harmonogram realizacji zadania	45
Zakończenie	46
Bibliografia	47

Wstęp

Jednym z warunków zapewnienia równomiernego rozwoju społeczno-gospodarczego kraju jest podniesienie atrakcyjności obszarów wiejskich poprzez podjęcie działań wpływających na poprawę stanu infrastruktury technicznej i społecznej wsi oraz stworzenie warunków dla rozwoju zarówno działalności rolniczej jak i innych sektorów gospodarki. Myśl ta ma swoje odzwierciedlenie w polityce Wspólnoty Europejskiej, której celem jest m.in. niwelowanie różnic rozwojowych między poszczególnymi jej regionami.

Zatem stworzony został dla potrzeb polskiej wsi i rolnictwa Sektorowy Program Operacyjny *Restrukturyzacja i modernizacja sektora żywnościowego oraz rozwój obszarów wiejskich*.

Działanie SPO ROL *Odnowa wsi oraz zachowanie i ochrona dziedzictwa kulturowego* ma przyczynić się do rozwoju infrastruktury społecznej i technicznej obszarów wiejskich, ze szczególnym uwzględnieniem modernizacji i wyposażenia obiektów pełniących funkcje kulturalne, rekreacyjne i sportowe.

Zadania zaplanowane do realizacji z działania *Odnowa wsi oraz zachowanie i ochrona dziedzictwa kulturowego* narodziły się z potrzeb mieszkańców gminy. Reakcją na potrzeby społeczności lokalnej stały się działania podjęte przez samorządowe władze gminy.

Realizacja zaplanowanych zadań ma się przyczynić do rozwoju miejscowości a w rezultacie do podniesieniu standardu i jakości życia mieszkańców wsi i całej gminy.

Realizacja inwestycji pn. „Remont wraz z przebudową i wyposażeniem świetlicy wiejskiej i biblioteki w m. Ołobok” przyczyni się do zaspokojenia potrzeb społecznych i kulturalnych mieszkańców sołectwa Ołobok oraz turystów przebywających w jego okolicach.

1. Charakterystyka Gminy Skąpe

1.1. Położenie geograficzno-przyrodnicze

Gmina Skąpe położona jest na zachodzie Polski, w środkowej części Województwa Lubuskiego, w powiecie świebodzińskim. Graniczy z następującymi 6 gminami:

- ◆ od północnego-wschodu i wschodu z gminą Świebodzin (powiat świebodziński),
- ◆ od południowego-wschodu z gminą Sulechów (powiat zielonogórski),
- ◆ od południa z gminą Czerwieńsk (powiat zielonogórski),
- ◆ od zachodu z gminą Bytnica (powiat krośnieński),
- ◆ od północnego-zachodu z gminą Łagów (powiat świebodziński),
- ◆ od północy z gminą Lubrza (powiat świebodziński).

W sąsiedztwie wschodniej granicy gminy przebiega droga krajowa nr 3 Świnoujście –Szczecin–Zielona Góra–Legnica–Jakuszyce, obecnie trwają prace przygotowawcze zmierzające do przebudowania na drogę ekspresową A-3 Szczecin–Lubawka.

W odległości 5 km od północnej granicy przebiega główna oś komunikacyjna kraju wschód–zachód droga krajowa nr 2 – przyszła autostrada A-2 Berlin–Świecko–Poznań –Warszawa.

Ważnym elementem usytuowania gminy jest bliskie sąsiedztwo z zachodnią granicą Polski, z przejściami granicznymi w Słubicach i Gubinku, w odległości 70 km.

Gmina nie posiada połączeń kolejowych. Istniejąca linia kolejowa pozostaje nieczynna.

Odległości siedziby gminy od miast powiatowych:

- ◆ Świebodzin – 14 km,
- ◆ Krosno Odrz. –27 km,
- ◆ Zielona Góra – 34 km.

Ośrodki akademickie w najbliższym sąsiedztwie gminy to Sulechów, Zielona Góra i Gorzów Wlkp. Ośrodkiem ponadwojewódzkim w zakresie kształcenia akademickiego i wyspecjalizowanej opieki klinicznej jest Poznań – w odległości 103 km.

Mapa 1 Położenie Gminy Skąpe w Województwie Lubuskim

Gmina Skąpe jest gminą o statusie wiejskim z siedzibą we wsi sołeckiej Skąpe.

Zajmuje powierzchnię 181 km² (18.128 ha), co równa się 1,3% obszaru całego Województwa Lubuskiego.

Podstawową funkcją gminy jest rolnictwo, użytki rolne stanowią 43% powierzchni ogólnej gminy. Uzupełniającą funkcją gminy jest turystyka i wypoczynek. Prawie 50% powierzchni ogólnej gminy zajmują lasy. Od północy obszar gminy przylega do jednego z największych i najczystszych zbiorników Województwa Lubuskiego, jeziora Niesłysz.

Fot. 1 Jezioro Niesłysz

Jezioro Niesłysz (pow. 486,2 ha, dł. 4700 m, szer. 1700m, maks. głęb. 34,7 m) jest największym jeziorem na Pojezierzu Łagowskim. Leży w otoczeniu dużych partii lasów sosnowych, z licznymi stanowiskami drzew liściastych. Linia brzegowa jeziora (dł. 19 km) jest urozmaicona wieloma zatokami (Z. Juliusza, Z. Bogenza, Z. Wodne Wcięcie, Z. Kolina, Z. Borowska i Z. Szary Kamień) i półwyspami. Jego kształt modelują trzy wielkie półwyspy, wcinające się daleko w toń jeziorną. Z powierzchni wody wynurzają się dwie duże wyspy, porośnięte drzewami liściastymi, stanowiące dogodne miejsca do zatrzymywania się wielu gatunków ptaków w czasie przelotów. Bogaty jest również świat ptaków gnieźdzących się tutaj na stałe: m. in. łabędź niemy, czapla, bocian czarny, żuraw, a także orzeł bielik.

Jezioro Niestysz ma rozwinięty system dopływów i odpływów. Zbiornik zasilają przede wszystkim źródła wód podziemnych oraz trzy dopływy, które łączą go z małymi jeziorkami, leżącymi w bliskim sąsiedztwie. Do wschodniej części wpada mały ciek, biorący początek w okolicy Wilkowa z jeziora Księży Dół (Księżno). Do wąskiej i głęboko wcinającej się zatoki od południa wpada struga z jeziora Czarny Dół. Wreszcie od południowo-wschodniej części wpada ciek z jeziora Złoty Potok (pow. 30 ha). Dwa ostatnie z jezior stanowiły kiedyś całość z Jeziorzem Niestysz.

Jezioro ma dwa odpływy: północny w kierunku grupy jezior okolic Lubrzy oraz południowy – do Odry. Decydujący wpływ na poziom wody w jeziorze ma odpływ południowy. Ujęty w system grobli i śluz kanał w okolicach wsi Ołobok odprowadza swe wody do rzeki Ołobok, wpadającej do Odry. Wody jeziora są czyste i przejrzyste.

Jezioro stanowi idealny akwen do uprawiania różnorodnych sportów wodnych i wędkarstwa. Szczególnie nadaje się do uprawiania żeglarstwa i wioślarstwa, a zimą – bojerów. Jezioro obfituje w dorodną płoć, leszcza i lina, a z drapieżnych ryb – w okonia, szczupaka i węgorza. Podwodne wypłycenia i mielizny zachęcają do uprawiania połowów spinningowych. W głębinach jeziora żyje najsmaczniejsza z ryb słodkowodnych – sielawa. Wyjątkowo czyste wody oraz bogata rzeźba dna, pokrytego bujną roślinnością podwodną, są magnesem dla podwodnych wypraw płetwonurków.

Na półwyspie wrzynającym się w jezioro od strony wschodniej znajduje się dobrze zachowane grodzisko z XII–XIV w. o powierzchni około 4 ha. Ma ono kształt ściętego stożka o owalnej podstawie i wysokości 6–8 m. Otoczone jest wałem i fosą.

Zachodnia część gminy położona jest zaś w strefie Gryżyńskiego Parku Krajobrazowego.

Park obejmuje powierzchnię 2755 ha, którą w 86,6% porastają lasy. Na terenie Gminy Skąpe znajduje się 65 ha, co stanowi 2,4% ogólnej powierzchni parku, natomiast otulina zajmuje 3751 ha (18,4% powierzchni całej otuliny).

Fot. 2 Gryżyński Park Krajobrazowy

Gryżyński Park Krajobrazowy utworzono został na podstawie rozporządzenia Wojewody Zielonogórskiego nr 4 z dnia 15 kwietnia 1996 roku (Dz. Urz. z 1996 r. Nr 6, poz. 61) w celu ochrony i zachowania walorów krajobrazowych i przyrodniczych rynny polodowcowej oraz znajdujących się w niej stawów, jezior i doliny rzeki Gryżyński Potok (potocznie zwany Gryżyną).

Zróźnicowana rzeźba terenu, duże nachylenie zboczy rynny, liczne jeziora polodowcowe, stawy, 94 źródła zboczowe, 17 torfowisk i piękna pstrągowa rzeka Gryżyna dostarczają niezapomnianych wrażeń. Tak ukształtowany teren pokrywa ciekawa szata roślinna, tworząc zespoły wodne, bagienne, torfowiskowe, łąkowe, zaroślowe i leśne. Nic więc dziwnego, że bytuje tutaj sporo jeleni, dzików i saren. W wielu miejscach spotkać można ślady żerowania bobrów i wydry. Z bogatej ornitofauny na czoło wysuwa się król przestworzy – orzeł bielik. Z trzcinowisk słychać czasami głos bąka a w olszynach klangorem zaznaczają swoją obecność żurawie. Liczna populacja dzięcioła czarnego pozostawia po sobie wiele dużych dziupli zajmowanych chętnie przez rzadkiego gołębia siniaka i piękną kaczkę zwaną gągołem. Nad wodami bystry obserwator na pewno spotka "szmaragdowy klejnot" gryżyńskiej rynny – zimorodka.

1.2. Ludność

Ludność gminy według danych Ewidencji Ludności Urzędu Gminy Skąpe z dnia 31 grudnia 2004r. wynosi 5109 osób.

Podział ludności według płci i wieku zawierają poniższe tabele.

Tabela 1 Podział mieszkańców według płci

Wyszczególnienie	Ludność		
	ogółem	mężczyźni	kobiety
Gmina Skąpe	5109	2518	2591
w tym Ołobok	701	328	373

Tabela 2 Podział ludności według wieku

Wyszczególnienie	Ogółem	W tym w wieku										
		0-2 lat	3-6	7-14	15-17	18-19	20-29	30-39	40-49	50-59	60-64	65 lat i więcej
Gmina Skąpe	5109	94	322	613	274	181	836	662	753	559	203	612
w tym Ołobok	701	17	34	79	39	8	133	87	118	70	18	98

Na terenie gminy znajduje się 19 miejscowości, z tego 15 to wsie sołeckie (Błonie, Darnawa, Łąkie, Kalinowo, Międzylesie, Niekarzyn, Niesulice, Ołobok, Pałck, Podła Góra, Skąpe, Radoszyn, Rokitnica, Węgrzynice, Zawisze), 2 – wsie (Kaliszkowice, Przetoczna), 2 – osady (Cibórz, Cząbry).

Największą pod względem powierzchni w granicach administracyjnych jest miejscowość Węgrzynice, mieszka w niej jednak relatywnie mało osób – 194. Największą liczbę mieszkańców ma Cibórz – 966, następnie Ołobok – 701 i Radoszyn – 600. Niekarzyn zamieszkuje 413 osób, Skąpe – 402, Pałck – 293, Rokitnica – 245, Zawisze – 224. Pozostałe miejscowości liczą poniżej 200 osób.

Położenie poszczególnych miejscowości na terenie gminy charakteryzuje się znacznym rozdrobnieniem, co stwarza mniej korzystne warunki rozwoju.

Największą jednostką pod względem zaludnienia jest Cibórz – wg urzędowego wykazu miejscowości osada. Koncentruje ok. 19% ludności gminy. Wynika to z funkcjonowania w jej obszarze Wojewódzkiego Szpitala dla Nerwowo i Psychicznie Chorych.

2. Charakterystyka wsi

Wieś Ołobok leży na południowo-zachodnim skraju Pojezierza Łagowskiego, nad rzeką Ołobok (prawy dopływ Odry), w pobliżu jeziora Czerniak.

Fot. 3 Rzeka Ołobok

Przez wieś przebiega droga powiatowa nr 1223F łącząca miasto Świebodzin z miejscowością wypoczynkową Niesulice. W bezpośrednim sąsiedztwie Ołoboku znajdują się następujące miejscowości:

- ◆ Niesulice – 2 km,
- ◆ Borów – 2 km,
- ◆ Świebodzin – 8 km,
- ◆ Łąkie – 2 km,
- ◆ Rokitnica – 4 km.

2.1. Archeologia

Podczas badań archeologicznych w ramach Archeologicznego Zdjęcia Polski przeprowadzonych na terenie miejscowości Ołobok w 1987 roku stwierdzono istnienie dwóch osad, w tym jedna kultury przeworskiej z wczesnego okresu rzymskiego, oraz osada z wczesnego średniowiecza. Ślady osadnicze pochodzą z epoki kamiennej, starożytności, wczesnego i późnego średniowiecza.

2.2. Historia

2.2.1. Nazwa miejscowości

Historycznego określenia nazwy „Ołobok” nie znamy. Według podań początki miejscowości sięgają czasów pogańskich, kiedy zamieszkujący te tereny Słowianie składali na pobliskim wzgórzu ofiary swemu dobremu bożkowi wiosny i światła, którego nazywali: Olbog, Belbog (biały bóg), Melbok (miły bóg). W opowiadaniach wymienia się także złego bożka (Sarnok lub inaczej Czernok), panującego nad jeziorem w miejscu gdzie znajdowały się niebezpieczne bagna i torfowiska poniżej wzgórza, na którym panował wcześniej wspomniany dobry bożek. Część zamieszkała znajdującą się bliżej wzgórza, nazwano „Sarnowa” (w późniejszym okresie została połączona z Ołobokiem). Dokument legata papieskiego, biskupa warmińskiego Anzelma z roku 1262 w sprawie apelacyjnej plebana Ottona, podaje podwójną nazwę tej miejscowości: Oloboc a Sarnowa. Wielu badaczy przyjmuje, że Sarnowa jest drugą nazwą Ołoboku.

2.2.2. Najstarsze dzieje wsi

Pierwsze wzmianki w dokumentach o Ołoboku sięgają XIII wieku. Miejscowość znalazła się w majątku należącym do cysterek z Trzebnicy. Wieś Ołobok przekazał zakonowi w 1224 r. Henryk Brodaty, nadając równocześnie wsi prawa niemieckie (samorządowe).

Książę Przemysław I nadał osadzie w 1248 roku prawo lokacji i immunitet, a w 1262 roku Bolesław Pobożny miastu temu i przyległym wsiom ponownie nadał immunitet i na dziesięć lat zwolnienie od poradlnego. W XIII i XIV wieku funkcjonował tutaj targ, a w dokumentach występuje sędzia miejski. Nazwa Sarnowo lub Sarnów używana była

jeszcze w XV wieku. Później przyjęła się nazwa Ołobok od rzeczki, nad którą miejscowość leży. W roku 1563, trzynastego grudnia cesarz rzymski i niemiecki Ferdynand I potwierdza Ołobokowi zwanemu wówczas Mühlenbock wcześniej otrzymane prawa wyboru burmistrza i czterech rajców, odbywania targów bydłych i odwoływania się do sądów cesarskich. Nieco później Maksymilian II potwierdza miastu pręcej przyznane regalia, w tym także prawo do wyszynku piwa warzonego w obrębie miasta.

Mimo nadania praw miejskich Ołobok nie był pełnoprawnym miastem. Pracowali w nim rzemieślnicy: kowale, młynarze, piekarze, powoźnicy, rzeźnicy, ale należeli oni do cechu świebodzińskiego. W 1680 roku pojawia się określenie Ołoboku jako osady targowej – Marktfleckken. Nazwa ta zdaje się potwierdzić istnienie osady o charakterze miejskim z ograniczonymi prawami, jako ośrodka administracyjno-handlowego na potrzeby lokalnej społeczności. Ołobok miał wprowadzić burmistrza i rajców, ale nie otrzymał prawa budowy własnego ratusza – symbolu miejskiej suwerenności. Nie był miastem obwarowanym i nie rozwinął własnej działalności cechowej. Niewątpliwie bliskość „stołecznego” Świebodzina, prężnie rozwijającego się ośrodka sukienniczego, oddziaływała hamująco na miejskość Ołoboku. Położony na uboczu głównych dróg Ołobok nie rozwinął się w większy ośrodek, egzystując jako lokalny rynek dla kilku okolicznych wiosek.

Ołobok był często niszczone w wyniku działań wojennych. Szczególnie dały się we znaki mieszkańcom lata 1618–1648 oraz toczące się regularne bitwy wojny 7-letniej (1757–1764).

Po sekularyzacji zakonu cysterek w 1810 roku Ołobok znalazł się w dobrach domenalnych, a cztery lata później sprzedany został hrabiemu Tauentzienowi.

Do XIX wieku Ołobok miał zabudowę drewnianą, dlatego częstą plagą były pożary. I tak w 1826 roku wybuchł pożar, w wyniku którego całe miasteczko legło w popiele. Ołobok został jednak odbudowany, lecz tym razem jako murowany. Współczesny jego układ urbanistyczny pochodzi właśnie z tamtych lat odbudowy. Zachował się prawie w niezmienionym kształcie – wielodrożnica. Od tamtej pory jednakże na wszystkich mapach i planach, opisach statystycznych i geograficznych mowa jest o osadzie wiejskiej.

2.2.3. Czarownice z Ołoboku

Kwestia czarnoksięstwa jako sprawa publiczna wypłynęła w Europie w połowie XV wieku, kiedy tradycyjne praktyki magiczne zaczęto łączyć ze spiskowaniem z diabłem, herezją i zagrożeniem wiary chrześcijańskiej. Niewielka ilość procesów w tych sprawach wzrosła w połowie XVI wieku, gdy w miejsce sądów biskupich przeszły one pod jurysdykcję sądów świeckich. Tylko jedną z przyczyn tego zjawiska był szeroki kontekst teologiczny, budowany w oparciu o uczone traktaty dominikanów–inkwizytorów, bullę papieża Innocentego VIII „*Summis desiderantes affectibus*” (1484) i słynny „Młot na czarownice” H. Krämera i J. Sprengera (1486). O wiele ważniejsze wydają się: nowa, prawna koncepcja czarostwa (satanizm), zmiany w prawie karnym (tortury), przemiany religijne (reformacja i kontreformacja) oraz napięcia społeczne (niszczące konflikty, epidemie, klęski żywiołowe).

W różnym czasie i w różnych miejscach, zarówno w krajach protestanckich jak i katolickich, tropienie zgubnych śladów czarostwa przybierało formę zbiorowej psychozy strachu, objawiającej się tzw. „polowaniami na czarownice”. Polegały one zwykle nie na ściganiu osób podejrzanych, lecz ich „wykrywaniu”, podawaniu przesłuchaniom i torturom oraz nieuniknionemu skazywaniu na spalenie. Ofiary, w większości stare, samotne kobiety, o niskim statusie społecznym, denuncjowane przez sąsiadów oraz pozbawione prawa do obrony, były niewątpliwie kozłami ofiarnymi wczesnonowożytnego czasu trwogi i lęku.

W roku 1475 w pobliskim Świebodzinie ustanowiono pierwszy sąd nadworny. Sędzią został Heinz Pusch, zaś ławnikami: Henryk Lehndorf, Michał Smolke, Mikołaj Lobeschuess, Mikołaj Pusch, Marcin Baumgartte, Jan Knodte i Jan Kramer.

W XVI wieku rada miejska ze Świebodzina zawarła umowę z katem z Międzyrzecza – Ambrożym, który miał wykonywać wyroki. Za swe czynności miał otrzymywać poza stałą pensją po dwa guldeny za każdorazową interwencję. W tym odpowiednio mniejszą sumę miał otrzymywać jego pomocnik.

Pierwsze przykłady surowych wyroków sądu miejskiego pochodzą z drugiej połowy XVI wieku. W roku 1575 powieszono Hansa Schicke za kradzieże kieszonkowe, a Jakuba Kutsche z Grabina ścięto za paserstwo. Za cudzołóstwo stracono w 1587 roku żonę Urbana Schneidera. Za czasów sędziego Dawida Georgi w końcu XVI wieku skazywano rocznie na śmierć nawet kilku przestępców. Wyjątkowy pod tym względem był rok 1597, kiedy ścięto

za kradzieże Michaela Heintza i dwóch sukienników Hansa Schade i Hansa Horna oraz zgodnie z regułami prawa magdeburskiego, pogrzebano żywcem za cudzołóstwo i zabójstwo własnego dziecka Albrechta Baumgartena.

W roku 1662 trwały, prowadzone zapewne oddzielnie, dwa dochodzenia przeciw rzekomym czarownicom, inspirowane przez sędziego miejskiego Gottfrieda Beißrichta, mającego „niezły wgląd w czarnoksiężski proceder”. Według historyka G. Zerndta – sędzia Beißricht „w dobie powszechnych prześladowań osób podejrzanych o czary” nie chciał być opieszałym i wyłapywał je, gdzie tylko mógł je wykryć.

W śledztwie obowiązywał tradycyjny schemat proceduralny w formie dobrowolnych zeznań (odpowiedzi na pytania) i zeznań wymuszonych torturami. Tych ostatnich nie przeżyły dwie nieznane kobiety, z których jedna powiesiła się w więzieniu, a drugiej – według zapisów w starych księgach sądowych – „diabeł kark ukręcił”.

13 lipca 1662 roku przy drodze na Ołobok spłonęło na stosie 6 kobiet. Dwie kobiety pochodziły ze Świebodzina, niekoniecznie w podeszłym wieku, córki znanych mieszczan – słodownika Hansa Weberskego, krewnego byłego rajcy miejskiego oraz Hansa Radezimmera. Czarownicami z Ołoboku były natomiast dwie kobiety o przezwiskach – Frau Graf (Pani Hrabina), Schweineschneiderin (Świńska Krawcowa) oraz dwie o prawdopodobnych nazwiskach Pich(in), Hentschk(in). Wydarzenie to zgromadziło wielki tłum mieszkańców miast i okolic. Wkrótce, w 4 tygodnie po wykonaniu wyroku (6 sierpnia 1662 r.), w wyniku rzekomej klątwy umarł sędzia Beißricht.

W krótkim czasie po procesie, na Śląsku obowiązywać zaczął zakaz ferowania wyroków śmierci w sprawach o czarostwo, a w sąsiedniej Brandenburgii zwyciężyły utylitarne koncepcje prawa m. in. Christiana Thomasiusa.

2.2.4. Obiekty Międzyrzeckiego Rejonu Umocnionego

Najważniejszy odcinek umocnień wschodniej III Rzeszy położony na berlińskim kierunku operacyjnym znalazł się od 1945 roku na terenie Polski. Pozycja ta o długości blisko 80-ciu kilometrów, położona między ramionami rzek Odry i Warty, wcześniej w polskiej literaturze przedmiotu nazwana była „Czworobokiem Odrzańskim” a obecnie określana jest jako Międzyrzecki Rejon Umocniony (w skrócie M.R.U.). Niemcy nazwali ją ze

względem na założenia obronne i położenie geograficzne Rejonem Umocnionym Łuku Odra-Warta (Das befestigte Gebiet Oder-Warthe-Bogen). Bardziej adekwatna jest tu nazwa uwzględniająca najnowocześniejszą w latach trzydziestych koncepcję jaką zrealizowano przy budowie tych umocnień: Front Ufortyfikowany Łuku Odry-Warty (Die Festungsfront Oder-Warthe-Bogen; w skrócie O.W.B.).

Kryzys w stosunkach politycznych niemiecko-polskich w 1932 r. spowodował rozpoczęcie ograniczonych prac fortyfikacyjnych na wschodniej granicy Niemiec. W 1933 r. w Prusach Wschodnich, na Pomorzu i Śląsku stanęło kilkadziesiąt żelbetonowych schronów bojowych. W tym czasie na obszarze Bramy Lubuskiej trwał bezruch. Wynika to z faktu, iż Niemcy dość dobrze orientowali się w polskich planach i zakładali, że Polska nie zdecyduje się na działania wojskowe dążące do generalnych rozstrzygnięć a ograniczy je do działań lokalnych jakimi byłoby wejście do Prus Wschodnich lub odcięcie fragmentów Pomorza czy Śląska. Dlatego właśnie tam w pierwszym rzędzie zamykano najbardziej prawdopodobne kierunki uderzeń wojsk polskich. Natomiast zamknięcie Bramy Lubuskiej było na tyle poważnym problemem, że wymagało głębszych przemyśleń.

W wyniku studiów taktycznych terenu Bramy Lubuskiej uznano, że dogodnym miejscem do wybudowania pozycji byłaby linia jezior oraz rzek Obry i Ołoboku (Mühlebock), które wpadając do Warty i Odry tworzyły ciąg zapór taktycznie przechodzących na skrzydłach w zapory operacyjne. Dużo lepszą zaporę tworzył ciąg jezior w górnym biegu Obry lecz jego położenie na samej granicy wykluczało możliwość skrytej budowy umocnień. Ponadto linia ta miała większą długość frontu i słabiej zabezpieczone skrzydła niż linia Obry i Ołoboku. Tak więc wytyczona pozycja przebiegająca od Skwierzyny (Schwerin) wzdłuż dolnego biegu Odry do jeziora Niesłysz (Nischlitz See) i dalej wzdłuż wypływającego z niego ciek wódny tworzącego później rzekę Ołobok, została uznana za główną linię obrony Bramy Lubuskiej (Hauptkampflinie).

Wiosną 1934 roku Hitler, który w budowie fortyfikacji widział jeden z istotnych instrumentów w swych rozgrywkach politycznych polecił przyspieszyć budowę umocnień nad granicą Polską. Ponieważ ostateczna koncepcja ufortyfikowania Bramy Lubuskiej nie była jeszcze ukształtowana, Inspektorat Saperów i Fortyfikacji postanowił zamknąć prowizorycznie Bramę Lubuską zaporami na Linii Nischlitz-Obra. System zapór miał tworzyć uregulowane strumienie łączące jeziora oraz schrony bojowe broniące najważniejszych dróg.

W 1934 r. wraz z budową pierwszych stanowisk rozpoczęto regulację rzeki Ołobok. Plan zakładał budowę kolejnych stopni wodnych umożliwiających spiętrzenie wody na określonych odcinkach rzeki. W pierwszej połowie 1935 roku ukończone było już pięć obiektów hydrotechnicznych:

- obiekt nr 602 – zamknięcie wypływu (Wasserschloss) z jeziora Niesłysz,
- obiekt 604 – jaz (Staustelle) koło Nowego Młyna (Neumühle) na południe od Ołoboku,
- obiekt nr 608 – jaz koło Kupferühle,
- obiekt nr 609 – działo przepływowe (Durchflusbauwerk) koło jeziora Cibórz (Tibor See)
- obiekt nr 611 – most rolkowy (Nipprollbrücken) w Przetocznicy (Hammer).

Niemcy chcieli do maksimum wykorzystać naturalne przeszkody terenowe, które tworzyły rzeki i jeziora ułożone południkowo. Połączono je kanałami strategicznymi, rzeki uregulowano i wybudowano na nich zastawki, jazy i tamy utrzymujące słup wody na odpowiednim poziomie. Utworzono w ten sposób długą przeszkodę wodną, możliwą do przekroczenia tylko w ściśle określonych miejscach, poprzez przesuwane mosty wybudowane na lokalnych drogach (prócz mostów przesuwanych wybudowano też dwa mosty obrotowe, ale znajdują się one na północnym odcinku rubieży). Przesunięcie mostów na bronioną stronę przy pomocy specjalnych mechanizmów czyniło drogi nieprzejezdnymi. Dodatkowo otwarcie tam spiętrzających wody jezior Niesłysz i Goszcza miało spowodować zalanie przyległych terenów i utrudnić wkroczenie nieprzyjaciela na teren umocnień. Przy każdym stopniu wodnym i moście wybudowano bunkier broniący te urządzenia przed wrogiem.

W miejscowości Ołobok, znajdują się mosty przesuwne, tama i bunkry. Przy wyjeździe z Ołoboku na Rokitnicę znajduje się most K603a. Posiada szlaban, oraz dobrze zachowaną maszynownię. Na południowy-zachód od mostu ruiny obiektu 653(505) z pierwotnej linii Niesłysz–Obra.

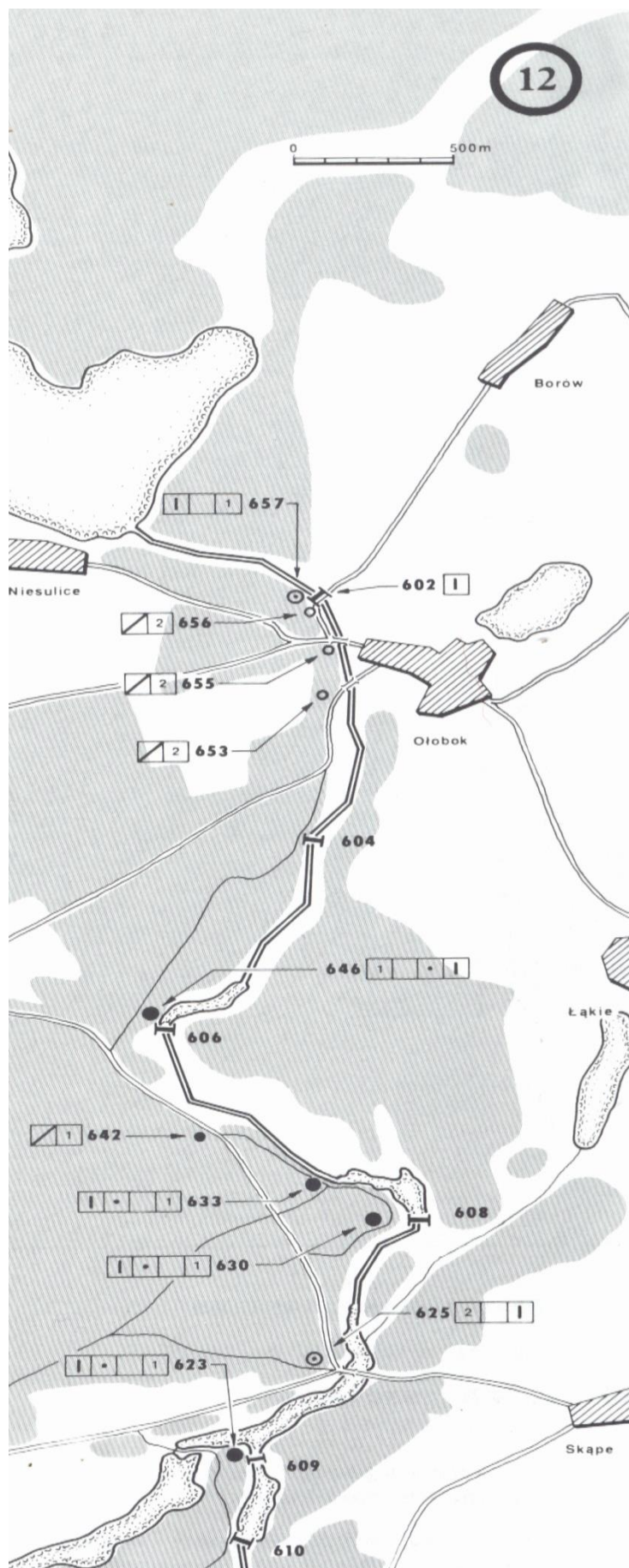
Nieco mniejszy od poprzedniego jest most K603b znajdujący się przy wyjeździe z Ołoboku na Borów. Niestety tu maszynownia jest niedostępna. Kilkadziesiąt metrów za skrzyżowaniem Ołobok–Niesulice–Borów są ruiny obiektów 655a i b (506) z pierwotnej linii Niesłysz–Obra. Trzeci obiekt znajdujący się ok. 400 m od mostu K603b. Potężny bunkier o grubości ścian 3,5 m skrywa w sobie tamę 602 mogącą spiętrzyć wody jeziora Niesłysz

nawet o 3 m. Tuż obok jest most przesuwny K602 z zaporą przeciwczołgową i szlabanem. Maszynownia mostu znajduje się naprzeciwko zapory ppanc. W południowym przyczółku i przykryta jest ciężką, stalową płytą. Posiadała kiedyś uchwyt oraz system dźwigni i przeciwwag, które umożliwiały obsłudze bezproblemowe podnoszenie. To ważne strategiczne miejsce było dodatkowo bronione przez obiekt Pz. W. 657 (507b) z rozbudowanej linii Niesłysz–Obra. Usytuowany jest na zalesionym wzgórzu znajdującym się na zachód mostu K602. Wyposażony był w km-y w kopułach 20P7 i 2P7 oraz za płytą pancerną 7P7.

Potężne umocnienia, wbrew obawom dowódców radzieckich, nie odegrały poważniejszej roli w powstrzymaniu ofensywy zimowej. W nocy z 27 na 28 stycznia marszałek Żukow postawił zadanie bojowe poszczególnym armiom. Pod koniec dnia 30 stycznia związki 33 armii dowodzonej przez gen. Cwietajewa prowadziły walki o miejscowości Ołobok, Łąkie, Skąpe, Pałck, Brzezcie, Brody– zamienione w punkty oporu przesłaniające główny pas obrony odcinka południowego Międzyrzeckiego Rejonu Umocnionego. Najpoważniejszą potyczkę stoczono przy zdobywaniu bunkra PZW 612 osłaniającego zaporę nr 614 w miejscowości Przetocznicza. Poległo tam 20 żołnierzy radzieckich, których pochowano we wspólnej mogile na miejscu walki.

Po załamaniu oporu we wspomnianych miejscowościach oddziały radzieckie pokonały z marszu pozycję obronną głównego pasa na odcinku: Mostki, Skąpe, Bródki. Wycofujące się oddziały niemieckie 463 Dywizji zajęły kolejną rubież obrony, folwark Zagórze, Węgrzyniec, Nietkowice.

Na linii bunkrów począwszy od umocnienia nr 587 osłaniającego zaporę nr K-622 do umocnienia nr 642 nie prowadzono walk. Lud walczący okolicznych wsi, który ukrywał się w bunkrach został w większości rozstrzelany przez Rosjan. Taki los m.in. spotkał gospodarza kantyny Radebolda z obozu w Ciborzu, rolnika Wagnera z Międzylesia rozstrzelanych przy głównej budowli przegradzającej w Ołoboku.

Mapa 2 Front Ufortyfikowany Łuku Odry-Warty

2.2.5. Lata powojenne

Ofensywa wojsk radzieckich znad Wisły w styczniu 1945 roku wywołała wśród ludności niemieckiej panikę. Zaczęła ona masowo opuszczać swe siedziby i uciekać z częścią dobytku za Odrę. Władze niemieckie około 20 stycznia zarządziły prawie przymusową ewakuację ludności niemieckiej. Powiat, w tym wieś Ołobok, został prawie całkowicie opuszczony.

30 stycznia front zbliżył się do Ołoboku i pozostała ludność niemiecka udała się do Węgrzyc i Błoni. W Ołoboku pozostała tylko ludność polska wywieziona tu w czasie wojny na roboty.

31 stycznia Ołobok i okoliczne wsie zostają zajęte przez Rosjan, którzy przebywają tu do 8 lutego, a następnie odchodzą w stronę Odry.

15 lutego do Ołoboku przyszło prawie 1000 Niemców, którzy zostali wysiedleni z wiosek znad Odry w kierunku Rokitnicy. Ludność niemiecka była angażowana przez władze wojskowe do kopania rowów obronnych w Wilkowie.

Po przyjeździe 29 marca grupy Polaków nastąpiło zorganizowanie i ukonstytuowanie polskiej administracji. Na zorganizowanym zebraniu Komendant Wojenny przekazał funkcje administracyjne władzom polskim. Wobec planowanej akcji osiedleńczej ludności polskiej na ziemiach odzyskanych i rozpoczętej akcji repatriacji Polaków z kresów wschodnich, władze polskie zdecydowały się na przesiedlanie części ludności niemieckiej za Odrę.

Akcję tę wykonali w trzeciej dekadzie czerwca i na początku lipca 1945 roku, oddziały Wojska Polskiego. W czasie tej akcji również 24 czerwca Niemcy znajdujący się w Ołoboku w ciągu godziny musieli opuścić miejscowość. Ostatni Niemcy opuścili Ołobok w listopadzie.

Polskie władze państwowe rozumiejąc wagę problemu zasiedlania ziem, na wschód od Odry i nysy, podjęły intensywną działalność przygotowawczą w kierunku zasiedlania Ziem Odzyskanych, które gwarantowały ścisłe zespolenie tych terenów z resztą kraju, jak i ich normalny rozwój gospodarczy.

W dniu 28 marca 1945 roku wysłana została pierwsza grupa administracyjna na teren powiatu świebodzińskiego zorganizowana przez Wojewódzki Komitet PPR w Poznaniu.

29 marca 1945 roku zapoczątkowana została w Ołoboku praca Urzędu Gminnego, Komendanta Milicji Obywatelskiej i sołtysa. Do gminy Ołobok należały następujące miejscowości: Ołobok, Łąkie, Niesulice, Kalinowo, Żłoty Potok, Węgrzynice, Rokitnica, Błonie, Chociule i Międzylesie.

Pierwsza grupa osadników przybyła do Ołoboku 2 kwietnia tegoż roku i liczyła dziesięć osób. Byli to Polacy przybyli z Wielkopolski.

Dnia 28 kwietnia przybył pierwszy transport repatriantów zza Bugu do powiatu świebodzińskiego w liczbie 80 rodzin. Kolejne napływy miały miejsca 20 maja, 8 czerwca, 15 czerwca. W tym okresie w Ołoboku osiedliło się 70 repatriantów (ludność polska z terenów przejętych z ZSRR i innych krajów Europy) i 85 przesiedleńców (ludność z terenów Polski centralnej, zniszczonych przez działania wojenne), a w całej gromadzie 365 repatriantów i 139 przesiedleńców.

Do spisu ludności, który odbył się na terenie gromady Ołobok w okresie od 25 listopada – 11 grudnia 1945 roku, osiedliło się 1453 osoby, z czego repatriantów 1073. O ludności pozostałej na tym terenie z przed okresu zasiedlenia wiemy, iż na terenie tym znajdowała się rodzina, która zamieszkiwała w Niesulicach od 1925 roku, a przybyła z Wielkopolski. Pozostał też jeden z robotników, rolnych, który w 1939 roku został tu zesłany po zajęciu Polski przez Niemców.

Można powiedzieć, że ludność napływająca na teren gromady była ludnością przybyłą zwłaszcza w roku 1945, gdyż w późniejszym okresie liczba ta znacznie zmalała, ponieważ gospodarstwa w przeważającej większości zostały już zajęte. Na początku roku 1948 liczba mieszkańców gromady Ołobok wzrosła do 1553 osób.

Prawie 2/3 ludności gromady Ołobok stanowili repatrianci zza Bugu i Ukrainy, a pozostała część to przesiedleńcy z poznańskiego, konińskiego, lubelskiego, łódzkiego. Nowe społeczeństwo stworzyło swoistą mozaikę, obejmującą wiele grup ludności różniących się kulturą, tradycjami, przyzwyczajeniami, sposobami gospodarowania, mieszkania oraz wystawiania się.

4 kwietnia 1945 roku przybył do Ołoboku Stefan Stępień – pierwszy Wójt gminy Ołobok i Zygmunt Staszkievicz – organizator życia politycznego.

Pierwszym komendantem Milicji Obywatelskiej w Ołoboku był Jakub Kulas, a następnie Stefan Kwiatkowski. Komendantem Straży Pożarnej był Sylwester Skowroński.

Pierwszym sołtysem wsi Ołobok był Edward Wojciechowski, który zginął tragicznie 1 maja 1945 roku. Dla uczczenia jego pamięci nadano nazwę ulicy Wojciechowskiego głównej ulicy Ołoboku. Następnym sołtysem został Henryk Narożny.

Zatem rok 1945 przyniósł dla Ołoboku i jego mieszkańców ogromne zmiany. Przybyła do wsi ludność zaczęła integrować się, szukać wspólnych celów ułatwiających życia.

W początkach maja 1945 roku Urząd Pocztowy w Świebodzinie zorganizował Agencję Poczтовую w Ołoboku, której pierwszym kierownikiem była Wiktoria Jeziorska. W maju powstały w Ołoboku również: sklep spożywczy Agnieszki Narożnej, dwa sklepy masarskie Kazimierza i Czesława Zalisza oraz piekarnia, którą uruchomił Sylwester Urban.

Latem 1945 roku powstało Koło Samopomocy Chłopskiej – jej pierwszym prezesem był Feliks Lewandowski.

2 lipca zostało zorganizowane Nadleśnictwo Państwowe Ołobok z siedzibą w Złotym Potoku. Jego organizatorem był inż. Bolesław Kostkiewicz.

1 września rozpoczęły się zajęcia w Szkole Podstawowej w Ołoboku, którą zorganizował Mieczysław Korczyc. Była to szkoła, w której uczyło dwóch nauczycieli z najwyższą klasą V. Pierwszym kierownikiem szkoły był jej organizator.

Jesienią powstała w Ołoboku komórka partyjna Stronnictwa Ludowego oraz koło Związku Walki Młodych.

W październiku została zorganizowana placówka PCK. Jej organizatorką i kierowniczką była pielęgniarka Ewa Ślizień. Zadaniem placówki było przede wszystkim zwalczanie chorób zakaźnych, niesienie pomocy materialnej oraz prowadzenie ewidencji poszukiwanych rodzin.

W grudniu 1945 roku zorganizowana została w Ołoboku dwuletnia Szkoła Rolnicza. Założycielem był inż. Leon Oleszkiewicz, skierowany przez Wydział Oświaty Rolniczej w Poznaniu.

W styczniu 1946 roku zorganizowano kurs wieczorowy dokształcający przy Szkole Podstawowej w Ołoboku dla młodzieży w wieku 15–20 lat bez ukończonej 4-tej klasy szkoły powszechnej.

W lutym 1946 roku została zorganizowana biblioteka gminna, której kierowniczką była Maria Burzanowska. Zorganizowano również zajęcia świetlicowe w sali Domu Ludowego, gdzie pełnili dyżury miejscowi nauczyciele i urzędnicy.

Wartym podkreślenia jest fakt, iż ówczesna ludność dobrowolnie i wspólnie pracowała remontując szkołę, oczyszczając park i udostępniając własne mieszkania, np. na założone w maju 1946 roku przedszkole, którego organizatorką i kierowniczką była Zofia Bortkiewicz.

W lipcu 1946 roku lasy na terenie Nadleśnictwa Ołobok nawiedził ogromny pożar, który zniszczył 1100 ha.

We wrześniu 1946 roku zorganizowano pierwsze dożynki – wróciły na Odzyskane Ziemie praojców zwyczaje i pieśni ludowe. Główną ulicą Ołoboku przeszedł barwny korowód dożynkowy. Tak więc po wielowiekowej niewoli na tych ziemiach zaczęło rozwijać się nowe życie do czego przyczyniła się ofiarność i serce wielu jej mieszkańców.

Warto również wspomnieć, że rok 1946 przyniósł Ołobokowi oświetlenie uliczne.

Czynny był już warsztat kołodziejski Wiktora Kantorskiego oraz kuźnia Ignacego Moszczyńskiego.

W 1950 roku – wiosną – zorganizowano Państwowe Gospodarstwo Rolne o obszarze 217 ha. Jego kierownikiem został Wiesław Olejniczak. Na początku lat 90-tych zostało zlikwidowane zaś na jego miejscu powstała spółka rolna.

Od 1955 roku istnieje w Ołoboku punkt felcherski – obecnie punkt lekarza rodzinnego, którego pierwszym i obecnym lekarzem jest January Golon.

Ołobok, jak widać w okresie powojennym przechodził wiele przeobrażeń. Przez wiele lat był ważnym ośrodkiem gospodarczym, politycznym i kulturalnym.

2.3. Krajobraz i przyroda

Teren lekko falisty, krajobraz otwarty. Od północy otwiera się na jezioro Czerniak. Przez miejscowość przepływa prawy dopływ Odry – rzeka Ołobok.

Jezioro Czerniak (J. Ołobockie)– pow. 24,5 ha (maks. głębokość 6,2 m; maks. dł. 800 m, maks. szer. 390 m), ciekim zasilającym jest ciek Borowianka (lewobrzeżny dopływ rzeki Ołobok, wpadający do niej w rejonie wsi Ołobok) ponadto jezioro zasilają wody podziemne z warstwy wodonośnej, zlokalizowanej 6–12 m pod powierzchnią ziemi oraz kilka rowów.

Jezior powstało w okresie Zlodowacenia Bałtyckiego, leży w szerokiej i płaskiej Rynnie Wilkowsko-Przetocznickiej.

Obecnie jezioro jest praktycznie niewykorzystane turystycznie. Mogłoby stanowić dużą atrakcję dla turystów odwiedzających wieś Ołobok, a także pozwoliłoby odciążyć wieś Niesulice. Konieczne jest oczyszczenie wód jeziora dla zachowania środowiska żyjących tutaj 9 gatunków pijawki, rozwoju wędkarstwa oraz wykorzystania go do celów rekreacyjnych.

Dolina Ołoboku – Rzeka Ołobok wypływa z Jeziora Niesłysz i poprzez liczne stawy i jeziora płynie w kierunku południowym i uchodzi do rzeki Odry na północny-zachód od miasta Czerwieńsk. Długość cieków wynosi 29,0 km, a w granicach gminy przepływa od km 5+500. Istnieje tutaj stanowisko gąbki nadecznika, co jest wskaźnikiem czystości wód. Na biegu rzeki napotkać można wiele obiektów, pozostałości po umocnieniach południowego odcinka Międzyrzeckiego Rejonu Umocnionego.

Teren ten ma bardzo ciekawą szatę roślinną. Można tu znaleźć fragmenty lasów łąkowych i duże zbiorowiska roślinności wodnej. Wśród roślin o liściach pływających interesujące są zbiorowiska osoki aloesowatej. Bogaty świat ptaków – bąk, perkoz, gągoł, błotniak stawowy, wodnik, zimorodek, strumieniówka, dziwonia oraz żerujący na tych terenach orzeł bielik. W wodach bogatych w ryby spotkać można wydry i bobry, a na brzegach borsuka.

Cały odcinek Ołoboku nadaje się do spływu kajakowego, jest to jednak bardzo trudna trasa o mocno zarośniętym nurcie, obfitującym w liczne przeszkody.

2.4. Zabytki i pomniki przyrody

Kościół w Ołoboku wzniesiony został jeszcze przed nadaniem miejscowości praw miejskich, wspomniany jest bowiem w 1240 roku. Kościół ten nie przetrwał do naszych czasów. Sądząc z ryciny autorstwa F.B. Wernera miał układ i bryłę typową dla wiejskich budowli sakralnych – składał się z nawy, niższego prezbiterium i wieży z wysokim iglicowym dachem. Z przyczyn nieznanych (być może po spaleniu) w 1795 roku został gruntownie przebudowany otrzymując formę klasyczną. Z dawnej budowli zachowała się południowa kruchta z krzyżowo-żebrowym sklepieniem.

Nowy kościół został ufundowany przez Dominikę I von Giller, ostatnią opatkę zakonu trzebnickich cysterek.

Fot. 4 Kościół parafialny pw. Św. Bartłomieja w Ołoboku

Kościół zlokalizowany jest na południowym krańcu wsi, w sąsiedztwie cmentarza, na wyniesieniu terenu, który opada północnym zboczem ku wsi. Stanowi on, wraz z otaczającym murem, reprezentacyjną bramą i sąsiadującymi zabudowaniami (m.in. plebanią i budynkiem parafialnym) kompleks zabudowy tworzący południową enklawę na granicy miejscowości. Kościół jest murowany z cegły, jednonawowy z prostokątnym prezbiterium, do którego przylegają po bokach dwa pomieszczenia. Przy nawie od zachodu znajduje się kwadratowa wieża. Nawę nakrywa drewniany pułap, chór zaś sklepienie kolebowe z lunetami.

Zachował się przykościelny cmentarz, istniejący tutaj od XIII wieku. Obok kościoła usytuowana plebania pochodzi z końca XVIII wieku.

Obiekty figurujące w rejestrze Wojewódzkiego Konserwatora Zabytków:

1. Kościół parafialny – z 1795 roku – nr rej.1053,
2. Plebania – z XVIII wieku – nr rej. 2957,

Położona przy ul. Kościelnej 3, zbudowana na przełomie XVIII–XIX wieku, murowana, piętrowa, założona na rzucie prostokąta. Dach naczółkowy z powiekami.

Obiekty objęte ewidencją konserwatorską:

1. Dom nr 5 – 1 połowa XIX wieku – nr rej. 2960.
Murowany, parterowy, dach naczółkowy.
2. Dom nr 6 – 1 połowa XIX wieku – nr rej. 2958.
Murowany, piętrowy, nakryty dachem naczółkowym.
3. Cmentarz przykościelny ob. katolicki, d. katolicki, ewangelicki
XIII w., poszerzony w XIX w.
4. Wielodrożnica – duża wieś o zwartej budowie powstająca wzdłuż kilku ciągów komunikacyjnych, ale o nieregularnym kształcie.
5. Kapliczki przy kościele parafialnym (trzy) – 1912 r.
6. Stajnia /dawna/ – 1908 r.
7. Magazyn zbożowy – 1927 r.
8. Obora /dawna/ – 1908 r.
9. Rządówka – 1905 r.

Pomniki przyrody*:

1. Dąb szypułkowy w Ołoboku (52.12 N, 15.26 E),
2. Głaz narzutowy w dolinie Ołoboczku (52.08 N, 15.29 E),
3. Dąb szypułkowy w dolinie Ołobokczku (52.08 N, 15.29 E).

* Obiekty te zostały uznane za pomniki przyrody Uchwałą Rady Gminy Skąpe Nr XII/103/95 z dnia 03 sierpnia 1995 r.

3. Zasoby

3.1. Infrastruktura

- ◆ Droga powiatowa nr 1223F łącząca Radoszyn, Łąkie, Ołobok, Niesulice, Przełazy, Mostki,

- ◆ Droga powiatowa nr 1228F łącząca Świebodzin, Ołobok, Rokitnica,
- ◆ Drogi w administracji Gminy Skąpe w miejscowości Ołobok:
 - ◆ ul. Wojciechowskiego – główna ulica,
 - ◆ ul. Bolesława Chrobrego,
 - ◆ ul. Kościelna,
 - ◆ ul. Krośnieńska,
 - ◆ ul. Nadbrzeżna,
 - ◆ ul. Polna,
 - ◆ ul. Zabuzkańska,
 - ◆ Kolonia.
- ◆ Sieć wodociągowa wraz z ujęciem wody,
- ◆ Sieć energetyczna,
- ◆ Sieć gazownicza,
- ◆ Sieć telefoniczna.

3.2. Instytucje i organizacje społeczne

- ◆ Publiczna Szkoła Podstawowa,
- ◆ Oddział Publicznego Przedszkola w Ciborzu,
- ◆ Gminna Biblioteka Publiczna w Skąpem z siedzibą w Ołoboku,
- ◆ Parafia rzymsko-katolicka p.w. Św. Bartłomieja,
- ◆ Ochotnicza Straż Pożarna,
- ◆ Koło Gospodyń Wiejskich,
- ◆ Polski Związek Hodowców Gołębi Poczтовых,
- ◆ Niezależne Towarzystwo Wędkarskie Ołobok,
- ◆ Parafialny Zespół Caritas.

3.3. Zaplecze socjalne

- ◆ Świetlica wiejska z biblioteką,

Stan techniczny: budynek wymaga przeprowadzenie generalnego remontu, istnieje możliwość wykorzystania poddasza do celów użytkowych.

- ◆ Sala wiejska.

Stan techniczny: stan techniczny dobry jednak brak jest zaplecza socjalnego.

3.4. Sport, rekreacja i turystyka

- ◆ Klub sportowy „Błękitni” Ołobok

Zaplecze sportowe: boisko szkolne przy Publicznej Szkole Podstawowej w Ołoboku, boisko sportowe wraz z zapleczem – szatnia, boisko sportowe w parku wiejskim, teren rekreacyjny – plac gier i zabaw dla dzieci przy osiedlu Nadleśnictwa Świebodzin.

Stan techniczny: nawierzchnia boisk jest w złym stanie, brak jest trybun oraz nie ma odprowadzenia wód deszczowych.

- ◆ Obiekty południowego odcinka Międzyrzeckiego Rejonu Umocnionego

Stan techniczny: Część obiektów jest w dobrym stanie technicznym jednak każdego roku są dewastowane i zaśmiecanie. Konieczne jest zabezpieczenie, oznakowanie i renowacja obiektów. Mając na uwadze wykorzystanie ich do celów turystycznych.

3.5. Opieka zdrowotna

- ◆ Punkt lekarza rodzinnego,
- ◆ Pielęgniarka szkolna w Publicznej Szkole Podstawowej w Ołoboku,
- ◆ Gabinet dentystyczny mieści się w Skąpem,
- ◆ Ośrodek Opieki Społecznej w Skąpem.

3.6. Gospodarka

Działalność gospodarcza

- ◆ Przedsiębiorstwo wielobranżowe „Trans-Formacja”,
- ◆ Sklep spożywczy „Ewa”,
- ◆ Sklep „U Michała”,
- ◆ Zakład Przemysłu Drzewnego,
- ◆ Sklep wielobranżowy „Ada”,
- ◆ Gospodarstwo Rolne,

- ◆ Zakład Ogólnobudowlany–Zduństwo s.c,
- ◆ Szkółka leśna – Nadleśnictwo Świebodzin,
- ◆ Zakład Usług Leśnych,
- ◆ Plantacja Winogron,
- ◆ Gospodarstwo agroturystyczne,
- ◆ Zakład Fryzjerski,
- ◆ Hodowla kaczek,
- ◆ Pszczelarstwo,
- ◆ Piekarnia.

Źródło: Opracowanie własne oraz dane z ewidencji działalności gospodarczej Urzędu Gminy Skąpe.

Z powyższego zestawienia wynika, że przewagę w gospodarce mają usługi i są czynnikiem determinującym rozwój. Wśród zaewidencjonowanych podmiotów dominują usługi handlowe, ukierunkowane na zaspokajanie potrzeb lokalnych miejscowości Ołobok oraz w sezonie letnim miejscowości Niesulice i Łąkie. Pozostałe usługi wychodzą na szerszy rynek lokalny (teren gminy Skąpe i gmin sąsiednich).

Działalność rolnicza

Ogólnie panująca na terenach wiejskich tendencja zanikania gospodarstw rolnych na rzecz wzrostu działalności usługowej widoczna jest także w naszej gminie. Od momentu akcesji Polski do Unii Europejskiej szanse przetrwania i utrzymania się z rolnictwa mają gospodarstwa prowadzące działalność na areale co najmniej 15 ha wespół z produkcją towarzyszącą tj. trzoda chlewna, bydło mleczne itp. Gospodarstw spełniających te wymogi we wsi Ołobok jest 9.

Profil produkcji rolnej w Ołoboku nastawiony jest w większej części na zaspokajanie własnych potrzeb gospodarstw domowych niż masowego zapotrzebowania konsumenta.

Gospodarzy posiadających poniżej 15 ha ziemi uprawnej jest 65, często łączą uprawę na roli z inną pracą zarobkową.

Głównymi uprawami na terenie wsi są zboża, rośliny okopowe oraz rzepak, zaś w hodowli przeważa trzoda chlewna, mniejsze znaczenie ma bydło i drób.

4. Analiza SWOT i wizja rozwoju wsi

Tabela 3 Analiza SWOT wsi Ołobok

MOCNE STRONY (czynniki sprzyjające rozwojowi wsi)	SŁABE STRONY (czynniki ograniczające rozwój wsi)
– Korzystne położenie geograficzne, – Dobry stan środowiska naturalnego, oraz zachowane bogate walory przyrodnicze i krajobrazowe, – Silne poczucie tożsamości lokalnej mieszkańców i brak znaczących problemów demograficznych, – Duża aktywność społeczno – kulturalna mieszkańców, – Zaradność i przedsiębiorczość mieszkańców, – Zaradność i przedsiębiorczość władz lokalnych, – Dobry stan bazy dydaktycznej szkoły, – Istnienie organizacji społecznych, – Bliskość najczystszej jeziora Województwa Lubuskiego – Jeziora Niesłysz, – Wyposażenie w infrastrukturę techniczną (wodociąg, gazociąg), – Rozbudowana centrala telefoniczna i wysoki przyrost abonentów telefonicznych, – Dobry stan bezpieczeństwa, – Gęsta sieć połączeń drogowych,	– Braki w infrastrukturze technicznej – kanalizacja, – Niedostateczny stan istniejącej infrastruktury technicznej (niezadowalający stan dróg gminnych na terenie wsi), – Mały poziom zainwestowania w działalność pozarolniczą, w tym w agroturystykę, – Brak bazy noclegowej i gastronomicznej do obsługi ewentualnego ruchu turystycznego, – Słabe wykorzystanie potencjału leśnego i wodnego, – Brak wytyczonych tras i ścieżek rowerowych, – Brak nowych miejsc pracy, – Zanieczyszczone jezioro Czerniak, – Zanieczyszczona rzeka Ołobok, – Nielegalne wysypiska śmieci, – Brak uzbrojonych terenów pod inwestycje, – Brak planu zagospodarowania przestrzennego.

- Dobre położenie w pobliżu aktywnego społecznie i gospodarczo miasta Świebodzin, - Dogodne warunki dla stworzenia bazy agroturystycznej, - Mieszkańcy są zatrudnieni na znaczących stanowiskach poza gminą.	
--	--

SZANSE (możliwości rozwoju wsi)	ZAGROŻENIA (czynniki niesprzyjające rozwojowi)
- Sprzyjająca polityka regionalna, w tym adresowana do rozwoju obszarów wiejskich ze strony rządu i władz wojewódzkich, - Możliwość wykorzystania funduszy strukturalnych, - Rozwój działalności pozarolniczej – nowe miejsca pracy dla mieszkańców gminy, - Możliwość rozwoju agroturystyki, - Bogate zasoby leśne i wodne, - Istnienie południowego odcinka Międzyrzeckiego Rejonu Umocnionego, - Wejście do Wspólnego Rynku Europejskiego, prowadzącego do zwiększonej konkurencyjności krajowej.	- Utrzymujące się lub wzrastające bezrobocie i trudna sytuacja materialna mieszkańców, - Odływ młodych, wykształconych ludzi do pracy w ośrodkach miejskich oraz poza granice kraju, - Silna pozycja sąsiednich gmin, przyciągających inwestorów i turystów, - Brak stabilności w polityce wspierania rozwoju obszarów wiejskich i gospodarki rolnej, - Ubożenie mieszkańców wsi.

Wizja rozwoju wsi Ołobok

"Zrównoważony rozwój wsi Ołobok, osiągnięty dzięki wykorzystaniu posiadanych zasobów, prowadzący do poprawy warunków życia lokalnej społeczności".

5. Planowane kierunki rozwoju wsi

5.1. Infrastruktura

- ◆ Skanalizowanie wsi („Strategia rozwoju społeczno-gospodarczego gminy Skąpe do 2010 r.” – Cel II – Jak najlepsze wyposażenie gminy w sieć i urządzenia infrastruktury technicznej oraz usprawnienia organizacyjne w zakresie świadczenia usług komunalnych – budowa sieci i urządzeń kanalizacyjnych),
- ◆ Poprawa stanu istniejących dróg oraz infrastruktury towarzyszącej („Strategia rozwoju społeczno-gospodarczego gminy Skąpe do 2010 r.” – Cel II – Jak najlepsze wyposażenie gminy w sieć i urządzenia infrastruktury technicznej oraz usprawnienia organizacyjne w zakresie świadczenia usług komunalnych – rozbudowa i modernizacja sieci dróg, ich zagospodarowanie oraz poprawa stanu bezpieczeństwa na drogach),
- ◆ Uzbrojenie terenów pod inwestycje („Strategia rozwoju społeczno-gospodarczego gminy Skąpe do 2010 r.” – Cel II – Jak najlepsze wyposażenie gminy w sieć i urządzenia infrastruktury technicznej oraz usprawnienia organizacyjne w zakresie świadczenia usług komunalnych – Uzbrojenie terenów pod budownictwo mieszkaniowe i działalność inwestycyjną).

5.2. Instytucje i organizacje społeczne

- ◆ Realizacja programu edukacji proekologicznej („Strategia rozwoju społeczno-gospodarczego gminy Skąpe do 2010 r.” – Cel I – Wszechstronny rozwój zasobów ludzkich i podnoszenie standardów życia mieszkańców gminy – Edukacja ekologiczna),
- ◆ Dostęp młodzieży do aktywnych form spędzania wolnego czasu („Strategia rozwoju społeczno-gospodarczego gminy Skąpe do 2010 r.” – Cel I – Wszechstronny rozwój zasobów ludzkich i podnoszenie standardów życia mieszkańców gminy – Inicjowanie i wspieranie aktywności społecznej),

5.3. Zaplecze socjalne

- ◆ Modernizacja wraz z wyposażeniem świetlicy wiejskiej i biblioteki („Strategia rozwoju społeczno-gospodarczego gminy Skąpe do 2010 r.” – Cel I – Wszechstronny rozwój zasobów ludzkich i podnoszenie standardów życia mieszkańców gminy – wspieranie rozwoju bazy i oferty imprez kulturalnych umożliwiających pogłębienie tożsamości kulturowej, kultywowanie pozytywnych tradycji i kształtowanie właściwego stylu życia oraz postaw),
- ◆ Dobudowa zaplecza socjalnego do sali wiejskiej („Strategia rozwoju społeczno-gospodarczego gminy Skąpe do 2010 r.” – Cel I – Wszechstronny rozwój zasobów ludzkich i podnoszenie standardów życia mieszkańców gminy – wspieranie rozwoju bazy i oferty imprez kulturalnych umożliwiających pogłębienie tożsamości kulturowej, kultywowanie pozytywnych tradycji i kształtowanie właściwego stylu życia oraz postaw).

5.4. Sport, rekreacja i turystyka

- ◆ Modernizacja bazy sportowej („Strategia rozwoju społeczno-gospodarczego gminy Skąpe do 2010 r.” – Cel I – Wszechstronny rozwój zasobów ludzkich i podnoszenie standardów życia mieszkańców gminy – Rozwój bazy sportowo-rekreacyjnej oraz organizacja imprez sportowych),
- ◆ Utworzenie placu zabaw („Strategia rozwoju społeczno-gospodarczego gminy Skąpe do 2010 r.” – Cel I – Wszechstronny rozwój zasobów ludzkich i podnoszenie standardów życia mieszkańców gminy – Rozwój bazy sportowo-rekreacyjnej oraz organizacja imprez sportowych),
- ◆ Wyznaczanie i oznakowanie szlaków turystycznych i ścieżek rowerowych („Strategia rozwoju społeczno-gospodarczego gminy Skąpe do 2010 r.” – Cel III – Stwarzanie warunków umożliwiających trwały, zróżnicowany rozwój gospodarczy gminy i jej wysoką konkurencyjność – Rozwój bazy i urządzeń rekreacyjno-turystycznych m.in. lepsze zagospodarowanie istniejących cieków wodnych dla celów turystycznych, tworzenie ścieżek rowerowych wokół jeziora i docelowo do miejscowości

turystycznych, usprawnienie połączeń między gminami Krosno Odrz.–Skąpe–Lubrza–Łagów).

- ◆ Zabezpieczenie i renowacja obiektów Międzyrzeckiego Rejonu Umocnionego („Strategia rozwoju społeczno-gospodarczego gminy Skąpe do 2010 r.” – Cel III – Stwarzanie warunków umożliwiających trwałą, zróżnicowany rozwój gospodarczy gminy i jej wysoką konkurencyjność – Rozwój bazy i urządzeń rekreacyjno-turystycznych),
- ◆ Oczyszczenie i zagospodarowanie jeziora Czerniak („Strategia rozwoju społeczno-gospodarczego gminy Skąpe do 2010 r.” – Cel III – Stwarzanie warunków umożliwiających trwałą, zróżnicowany rozwój gospodarczy gminy i jej wysoką konkurencyjność – Rozwój bazy i urządzeń rekreacyjno-turystycznych),
- ◆ Udrożnienie Kanału Ołobok („Strategia rozwoju społeczno-gospodarczego gminy Skąpe do 2010 r.” – Cel III – Stwarzanie warunków umożliwiających trwałą, zróżnicowany rozwój gospodarczy gminy i jej wysoką konkurencyjność – Rozwój bazy i urządzeń rekreacyjno-turystycznych).

5.5. Opieka zdrowotna

- ◆ Remont punktu lekarza rodzinnego („Strategia rozwoju społeczno-gospodarczego gminy Skąpe do 2010 r.” – Cel I – Wszechstronny rozwój zasobów ludzkich i podnoszenie standardów życia mieszkańców gminy – Udzielenie wsparcia poprzez poprawę bazy lokalowej dla funkcjonowania gabinetów specjalistycznych).

5.6. Gospodarka

Rolnictwo

- ◆ Organizacja szkoleń dotyczących przekwalifikowań, zakładania własnej działalności oraz korzystania z funduszy strukturalnych („Strategia rozwoju społeczno-gospodarczego gminy Skąpe do 2010 r.” – Cel I – Wszechstronny rozwój zasobów ludzkich i podnoszenie standardów życia mieszkańców gminy – pomoc w organizacji różnych form doskonalenia zawodowego mieszkańców, edukacji i doradztwa).

Działalność pozarolnicza

- ◆ Organizacja szkoleń dotyczących przekwalifikowań z zakresu zakładania gospodarstw agroturystycznych („Strategia rozwoju społeczno-gospodarczego gminy Skąpe do 2010 r.” – Cel III – Stwarzanie warunków umożliwiających trwały, zrównoważony rozwój gospodarczy gminy i jej wysoką konkurencyjność – Tworzenie warunków do różnicowania działalności gospodarczej, zintensyfikowania rozwoju usług, zwłaszcza turystycznych),

6. Działania na rzecz rozwoju wsi w latach 2005-2013

Odnowa wsi, w przypadku wsi Ołobok będzie polegać w pierwszym etapie na realizacji następujących zadań:

- ◆ Remont wraz z przebudową i wyposażeniem świetlicy wiejskiej i biblioteki,
- ◆ Oczyszczenia i zagospodarowanie terenu wokół jeziora Czerniak,
- ◆ Wytyczenie i oznakowanie tras rowerowych,
- ◆ Udrożnienie i oczyszczenie Rzeki Ołobok,
- ◆ Modernizacja nawierzchni boiska sportowego oraz remont wraz z wyposażeniem zaplecza socjalnego,
- ◆ Remont punktu lekarza rodzinnego,
- ◆ Zabezpieczenie obiektów i oznakowanie trasy fortyfikacji Międzyrzeckiego Rejonu Umocnionego,
- ◆ Rozbudowa wraz z wyposażeniem sali wiejskiej,
- ◆ Renowacja obiektów wchodzących w skład Międzyrzeckiego Rejonu Umocnionego,
- ◆ Stworzenie ogródka jordanowskiego w parku wiejskim,
- ◆ Budowa ścieżek rowerowych.

Organizacja cykli szkoleń dotyczących:

- ◆ podnoszenia kwalifikacji rolników,
- ◆ przekwalifikowań oraz zakładania własnej działalności,
- ◆ korzystania z funduszy strukturalnych,
- ◆ zakładania gospodarstw agroturystycznych.

7. Harmonogram rzeczowo-finansowy realizacji planu rozwoju

Źródła finansowania zadań objętych Planem rozwoju miejscowości Ołobok:

- ◆ środki własne budżetu Gminy Skąpe,
- ◆ środki strukturalne Unii Europejskiej.

Funduszem strukturalnym, z którego pochodzić będą środki finansowe na realizację zadań z Planem rozwoju miejscowości Ołobok jest Sekcja Orientacji Europejskiego Funduszu Orientacji i Gwarancji Rolnej w ramach Sektorowego Programu Operacyjnego – pn. "Restrukturyzacja i modernizacja sektora żywnościowego oraz rozwój obszarów wiejskich", Priorytet 2. – "Zrównoważony rozwój obszarów wiejskich", Działanie 2.3. – "Odnowa wsi oraz zachowanie i ochrona dziedzictwa kulturowego".

Tabela 4. Harmonogram rzeczowo - finansowy planu rozwoju miejscowości Ołobok

Zadanie	Termin realizacji	Wartość kosztorysowa zadania w zł (brutto)	Udział własny Gminy Skąpe (w zł)	Fundusz strukturalne UE (w zł)
1	2	3	4	5
Remont wraz z przebudową i wyposażeniem świetlicy wiejskiej i biblioteki	2005	356 055,00	71 211,00	284 844,00
Oczyszczenia i zagospodarowanie terenu wokół jeziora Czerniak	2005-2006	50 000,00	10 000,00	40 000,00
Wytyczenie i oznakowanie tras rowerowych	2006	20 000,00	4 000,00	16 000,00
Udrożnienie i oczyszczenie Rzeki Ołobok	2006-2007	45 000,00	9 000,00	36 000,00
Modernizacja nawierzchni boiska sportowego oraz remont wraz z wyposażeniem zaplecza socjalnego	2006-2007	30 000,00	6 000,00	24 000,00

1	2	3	4	5
Remont punktu lekarza rodzinnego	2006-2007	65 000,00	13 000,00	52 000,00
Zabezpieczenie obiektów i oznakowanie trasy fortyfikacji M.R.U.	2006-2008	35 000,00	7 000,00	28 000,00
Rozbudowa wraz z wyposażeniem sali wiejskiej	2007-2008	90 000,00	18 000,00	72 000,00
Renowacja obiektów wchodzących w skład M.R.U.	2009-2011	200 000,00	40 000,00	160 000,00
Stworzenie ogródka jordanowskiego w parku wiejskim	2009	25 000,00	5 000,00	20 000,00
Budowa ścieżek rowerowych	2013	300 000,00	60 000,00	240 000,00
RAZEM		1 216 055,00	243 211,00	972 844,00

8. Charakterystyka planowanego przedsięwzięcia

8.1. Opis przedsięwzięcia

W wyniku realizacji przedsięwzięcia wyremontowana i przebudowana zostanie świetlica wiejska i biblioteka w miejscowości Ołobok. Po zakończeniu robót budowlanych nowopowstałe pomieszczenia zostaną wyposażone w niezbędne meble. Zaś na przyległym placu ustawione zostaną ławki parkowe.

Funkcje świetlicy budynek przy ulicy Wojciechowskiego 34 pełni od 1945 r. Wcześniej była tu karczma należąca do Gustava Sand. Ludność przybyła na te tereny w 1945 r. pochodziła z różnych regionów kraju. Nowoprzybyli mieszkańcy różnili się kulturą, tradycjami, przyzwyczajeniami, sposobami gospodarowania, mieszkania oraz wystawiania się. Zatem potrzebowali miejsca, które pozwoliłoby im na integrację i stworzenie własnej kultury składającej się z części kultur nowej społeczności Ołoboku. Takim miejscem spotkań stała się świetlica wiejska, która funkcjonuje do dnia dzisiejszego. Obecnie pomieszczenia świetlicy wiejskiej służą lokalnej społeczności jako miejsce prowadzenia zajęć socjoterapeutycznych i pozalekcyjnych dla dzieci i młodzieży. Jest również punktem spotkań organizacji i stowarzyszeń działających na terenie miejscowości, gminy czy też powiatu. W pomieszczeniach świetlicy i na przyległym placu regularnie odbywają się imprezy okolicznościowe skupiające dużą rzeszę mieszkańców.

Gminna Biblioteka Publiczna w Skąpem z siedzibą w Ołoboku jest jedyną tego typu placówką funkcjonującą na terenie gminy. Z jej księgozbioru korzystają nie tylko mieszkańcy gminy ale również turyści odpoczywający w odległej o 2 km miejscowości wypoczynkowej – Niesulice nad jeziorem Niesłysz.

Od kilkudziesięciu lat w budynku świetlicy i biblioteki prowadzone były jedynie drobne naprawy konserwatorskie. Zatem stan techniczny budynku jest niezadowalający i wymaga podjęcia natychmiastowych działań remontowych. W najgorszym stanie znajduje się dach budynku. Dachówka stanowiąca jego pokrycie jest wybrakowana zaś belki stropowe są spróchniałe. Dach grozi zawaleniem.

Fot. 5 Dach świetlicy i biblioteki

Poddasze budynku jest obecnie niezagospodarowane i pełni funkcję magazynu. Klatka schodowa prowadząca na poddasze oraz pomieszczenie sanitarne nie spełniają norm tego typu konstrukcji w budynkach użyteczności publicznej. Pomieszczenia świetlicy są odnawiane dzięki inicjatywie lokalnej społeczności. Z pieniędzy sołectwa wymienione zostały w świetlicy okna.

Biblioteka znajduje się w najzimniejszych pomieszczeniach budynku, gdyż podłoga nie ma ocieplenia oraz są stare, nieszczelne okna. W efekcie na ścianach pojawiła się wilgoć. Ponadto w całym budynku wszystkie drzwi, ze względu na swój stan techniczny, również wymagają wymiany.

Remont i przebudowa budynku polegały będą na dobudowie klatki schodowej w północnej części budynku oraz remoncie i przebudowie obecnie funkcjonujących pomieszczeń. Planowana jest również adaptacja poddasza na cele użytkowe oraz wymiana pokrycia dachowego i spróchniałych belek stropowych. Obecna klatka schodowa prowadząca na poddasze nie spełnia norm tego typu konstrukcji w budynkach użyteczności publicznej. Do nowopowstałej klatki schodowej prowadzi będzie korytarz wydzielony z części pomieszczenia biblioteki i obecnego korytarza. Powierzchnia biblioteki zostanie zwiększona o przestrzeń pod nową klatką schodową. Pomieszczenie sanitarne zostanie przebudowane

dzięki czemu zostanie dostosowane do wymogów sanitarnych obowiązujących w budynkach użyteczności publicznej. W budynku zostaną wymienione drzwi oraz okna w pomieszczeniach bibliotecznych i poddaszu. Cały budynek zostanie ocieplony w technologii lekkiej-mokrej. W efekcie nowopowstały wyremontowany i przebudowany budynek będzie posiadał 37,11 m² powierzchni użytkowej o łącznej kubaturze 152,00 m³.

Projekt przewiduje uzupełnienie wyposażenia świetlicy i biblioteki o zestaw mebli kuchennych, stolików, krzeseł, szaf oraz biurek do komputerów niezbędnych do prawidłowego funkcjonowania obiektu.

8.2. Szacunkowy kosztorys inwestycji

Wypożyczenie świetlicy wiejskiej i biblioteki								
Świetlica								
Lp.	Nazwa towaru	Ilość	Jedn. m.	Cena netto	Cena brutto	Wartość netto	Kwota podatku	Wartość brutto
1	Gabloty ściennie	4	szt.	163,93	200,00	655,74	144,26	800,00
2	Komplet szafek	1	kpl	1 172,13	1 430,00	1 172,13	257,87	1 430,00
3	Szafa zamykana	1	szt.	983,61	1 200,00	983,61	216,39	1 200,00
4	3 półki + wieszak	1	kpl	491,80	600,00	491,80	108,20	600,00
5	Szafka pod sprzęt RTV	1	szt.	393,44	480,00	393,44	86,56	480,00
6	Stolik	10	szt.	147,54	180,00	1 475,41	324,59	1 800,00
7	Krzesło	40	szt.	57,38	70,00	2 295,08	504,92	2 800,00
Razem				3 409,84	4 160,00	7 467,21	1 642,79	9 110,00
Biblioteka								
Lp.	Nazwa towaru	Ilość	Jedn. m.	Cena netto	Cena brutto	Wartość netto	Kwota podatku	Wartość brutto
1	Regał na książki	30	szt.	286,89	350,00	8 606,56	1 893,44	10 500,00
2	Lada biblioteczna	1	szt.	852,46	1 040,00	852,46	187,54	1 040,00
3	Szafka na kartoteki	1	szt.	737,70	900,00	737,70	162,30	900,00
4	Szafka	2	szt.	737,70	900,00	1 475,41	324,59	1 800,00
5	Krzesło	12	szt.	57,38	70,00	688,52	151,48	840,00
6	Stolik	3	szt.	147,54	180,00	442,62	97,38	540,00
Razem				2 819,67	3 440,00	12 803,28	2 816,72	15 620,00
Kuchnia								
Lp.	Nazwa towaru	Ilość	Jedn. m.	Cena netto	Cena brutto	Wartość netto	Kwota podatku	Wartość brutto
1	Szafka z ociekarką	1	szt.	303,28	370,00	303,28	66,72	370,00
2	Szafka wisząca	1	szt.	204,92	250,00	204,92	45,08	250,00
3	Szafka stojąca	1	szt.	311,48	380,00	311,48	68,52	380,00
4	Błat	1	szt.	65,57	80,00	65,57	14,43	80,00
5	Krzesło	4	szt.	57,38	70,00	229,51	50,49	280,00
6	Stolik	1	szt.	147,54	180,00	147,54	32,46	180,00
Razem				1 090,16	1 330,00	1 262,30	277,70	1 540,00

Poddasze								
Lp.	Nazwa towaru	Ilość	Jedn. m.	Cena netto	Cena brutto	Wartość netto	Kwota podatku	Wartość brutto
1	Biurko pod komputer	8	szt.	143,44	175,00	1 147,54	252,46	1 400,00
2	Krzesło obrotowe	8	szt.	114,75	140,00	918,03	201,97	1 120,00
Razem				258,20	315,00	2 065,57	454,43	2 520,00

RAZEM (wyposażenie) 23 598,36 5 191,64 28 790,00

Zagospodarowanie placu

Lp.	Nazwa towaru	Ilość	jedn. m.	Cena netto	Cena brutto	Wartość netto	Kwota podatku	Wartość brutto
1	Ławki parkowe na podstawach żeliwnych	3	szt.	450,00	549,00	1 350,00	297,00	1 647,00
Razem				450,00	549,00	1 350,00	297,00	1 647,00

Wykonanie dokumentacji technicznej

Lp.	Nazwa towaru	Ilość	jedn. m.	Cena netto	Cena brutto	Wartość netto	Kwota podatku	Wartość brutto
1	Wykonanie dokumentacji technicznej	1	szt.	10 000,00	12 200,00	10 000,00	2 200,00	12 200,00
Razem				10 000,00	12 200,00	10 000,00	2 200,00	12 200,00

Przygotowanie procedury przetargowej

Lp.	Nazwa towaru	Ilość	jedn. m.	Cena netto	Cena brutto	Wartość netto	Kwota podatku	Wartość brutto
1	Przygotowanie procedury przetargowej w tym publikacja ogłoszenia	1	szt.	2 500,00	3 050,00	2 500,00	550,00	3 050,00
Razem				2 500,00	3 050,00	2 500,00	550,00	3 050,00

Prace budowlane

Lp.	Nazwa towaru	Ilość	jedn. m.	Cena netto	Cena brutto	Wartość netto	Kwota podatku	Wartość brutto
1	Prace budowlano wg kosztorysu inwestorskiego	1	Kpl.	250 400,00	305 488,00	250 400,00	55 088,00	305 488,00
Razem				250 400,00	305 488,00	250 400,00	55 088,00	305 488,00

Nadzór inżynierski

Lp.	Nazwa towaru	Ilość	jedn. m.	Cena netto	Cena brutto	Wartość netto	Kwota podatku	Wartość brutto
1	Nadzór inżynierski	1	szt.	4 000,00	4 880,00	4 000,00	880,00	4 880,00
Razem				4 000,00	4 880,00	4 000,00	880,00	4 880,00

Łącznie (całość)

356 055,00

8.3. Harmonogram realizacji zadania

Wyszczególnienie zakresu rzeczowego wg rodzaju robót do wykonania	Jednostki i ilość elementów robót do wykonania		Koszt inwestycji w 2005 r.		Okres finansowania inwestycji			
	jednostka	ilość	netto	brutto	2005 r.			
			w zł		I kw.	II kw.	III kw.	IV kw.
Procedura przetargowa	szt.	1	2 500,00	3 050,00			xxxxxxxxxx	
Wykonanie dokumentacji technicznej	szt.	1	10 000,00	12 200,00	xxxxxxxxxx			
Prace budowlane	szt.	1	250 400,00	305 488,00			xxxxxxxxxx	xxxxxxxxxx
Wyposażenie obiektu	szt.	1	23 598,36	28 790,00			xxxxxxxxxx	xxxxxxxxxx
Zagospodarowanie placu	szt.	1	1 350,00	1 647,00			xxxxxxxxxx	
Nadzór inżynierski	osoba	1	4 000,00	4 880,00			xxxxxxxxxx	xxxxxxxxxx
RAZEM			291 848,36	356 055,00				

Wyszczególnienie zakresu rzeczowego wg rodzaju robót do wykonania	Jednostki i ilość elementów robót do wykonania		Koszt inwestycji w 2005 r.		Etapy finansowania inwestycji			
	jednostka	ilość	netto	brutto	2005 r.			
			w zł		I kw.	II kw.	III kw.	IV kw.
Procedura przetargowa	szt.	1	2 500,00	3 050,00	0,00	0,00	3 050,00	0,00
Wykonanie dokumentacji technicznej	szt.	1	10 000,00	12 200,00	12 200,00	0,00	0,00	0,00
Prace budowlane	szt.	1	250 400,00	305 488,00	0,00	0,00	0,00	305 488,00
Wyposażenie obiektu	szt.	1	23 598,36	28 790,00	0,00	0,00	0,00	28 790,00
Zagospodarowanie placu	szt.	1	1 350,00	1 647,00	0,00	0,00	1 647,00	0,00
Nadzór inżynierski	osoba	1	4 000,00	4 880,00	0,00	0,00	0,00	4 880,00
RAZEM			291 848,36	356 055,00	12 200,00	0,00	4 697,00	339 158,00

Zakończenie

Niedostatecznie rozwinięta infrastruktura techniczna i społeczna wsi stanowi jedną z barier rozwoju obszarów wiejskich, zarówno pod względem społecznym, jak i gospodarczym. Podejmujemy działania, które mają na celu zminimalizowanie dysproporcji między wsią, a miastem.

Plan rozwoju miejscowości Ołobok jest planem działań pobudzających rozwój społeczny i gospodarczy tego obszaru. Istotny elementem podejmowanych działań jest pobudzenie aktywności środowisk lokalnych oraz stymulowanie współpracy na rzecz rozwoju i promocji wartości związanych z miejscową specyfiką społeczną i kulturową. Priorytetowym celem poszczególnych inwestycji jest poprawa warunków życia mieszkańców poprzez rozwój infrastruktury, poprawa zagospodarowania przestrzennego wsi oraz uatrakcyjnienie obszarów wiejskich, jako miejsca zamieszkania.

Realizacja Planu rozwoju miejscowości Ołobok ma służyć głównie integracji społeczności lokalnej i wzrostowi lokalnego patriotyzmu, rozwojowi organizacji społecznych oraz ma za zadanie przyczynić się do poprawy warunków i jakości życia mieszkańców.

Bibliografia

- [1] D. Kostrzewa, Praca dyplomowa – Ołobok do 1945 roku i współcześnie, Ołobok Zielona Góra 2000/2001,
- [2] S. Kowalski, Miasta Środkowego Nadodrza dawniej – Historia zapisana w zabytkach, Zielona Góra 1994,
- [3] J. Krajniak, Pojezierze Lubuskie – Miedzyrzecz – Świebodzin – Sulęcín – Słubice, Poznań 1982,
- [4] J.P. Majchrzak, Suibusium felix – Epizody z 700 lat dziejów Świebodzina i okolic, Świebodzin 2001,
- [5] J. Miniewicz, B. Perzyk, Międzyrzecki Rejon Umocniony 1934–1945, Warszawa 1993,
- [6] A. Mróz, G. Mróz, Studium Uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego Gminy Skąpe, Arkom 2000,
- [7] B. Najbar, E. Szuszkiewicz, W. Zieleniewski, Wody Środkowego Nadodrza, Zielona Góra 1999,
- [8] Ks. prof. dr J. Nowacki, Archidiecezja Poznańska w granicach historycznych i jej ustrój, Księgarnia Św. Wojciecha 1964,
- [9] M. Nowacki, Powiat Świebodziński – Szkice historyczne, Świebodzin 2002,
- [10] M. Nowacki, A. Gonciarz, Materiały pomocne do nauczania historii regionalnej w powiecie świebodzińskim, Świebodzin 2002,
- [11] M. Tureczek, Artykuł Obóz pracy „BRATZ” w Brójcach,
- [12] W. Sauter, Ziemia Świebodzińska, Zielona Góra 1975,
- [13] P. Zwoliński, Pojezierze Łagowskie i Równina Torzyska – przewodnik turystyczny, Łagów 1997

Spis fotografii

<i>Fot. 1 Jezioro Niesłysz</i>	6
<i>Fot. 2 Gryżyński Park Krajobrazowy</i>	8
<i>Fot. 3 Rzeka Ołobok</i>	11
<i>Fot. 4 Kościół parafilany pw. Św. Bartłomieja w Ołoboku</i>	25
<i>Fot. 5 Dach świetlicy i biblioteki</i>	40

Spis map

<i>Mapa 1 Położenie Gminy Skąpe w Województwie Lubuskim</i>	5
<i>Mapa 2 Front Ufortyfikowany Łuku Odry-Warty</i>	19

Spis tabel

<i>Tabela 1 Podział mieszkańców według płci</i>	9
<i>Tabela 2 Podział ludności według wieku</i>	9
<i>Tabela 3 Analiza SWOT wsi Ołobok</i>	30
<i>Tabela 4. Harmonogram rzeczowo - finansowy planu rozwoju miejscowości Ołobok</i>	37

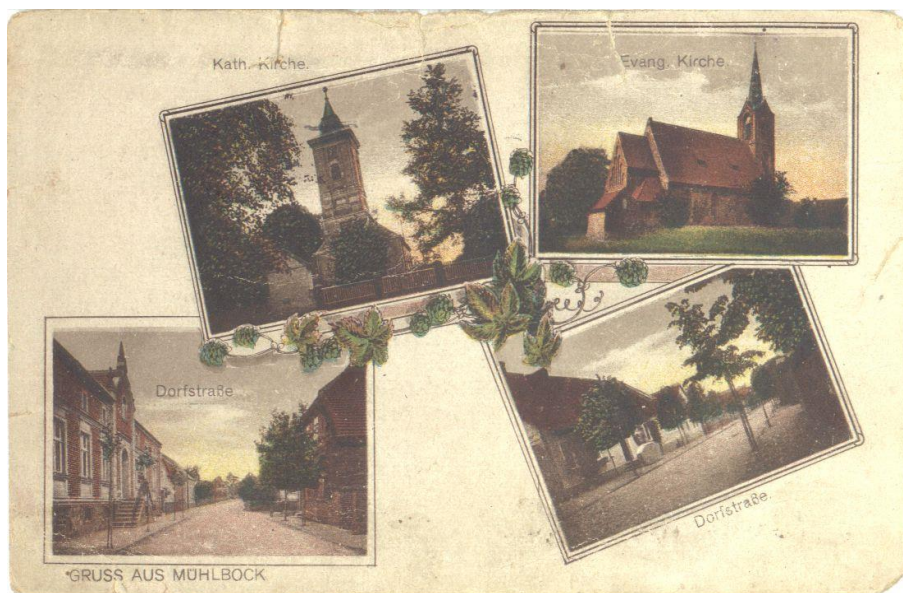
Spis załączników

<i>Załącznik 1 Ołobok na dawnych kartach pocztowych</i>	49
<i>Załącznik 2 Średniowieczny Ołobok</i>	54

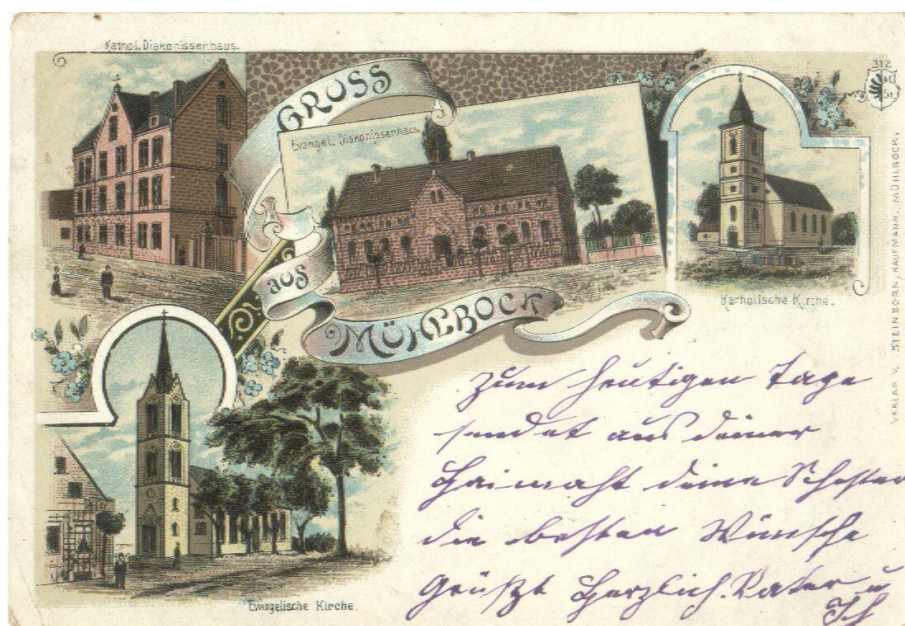
Załącznik 1 Ołobok na dawnych kartach pocztowych
(zbiory Muzeum Regionalnego w Świebodzinie)

Fot. 1 Mühlebock – Hauptstraße
(Ołobok, główna ulica)

Fot. 2 Gruss aus Mühlebock
(Pozdrowienia z Ołoboku)

Fot. 3 Gruss aus Mühlebock
(Pozdrowienia z Ołoboku)

Fot. 4 Mühlebock, Kreis Züll.-Schwiebus; Gasthof v. R. Noske; Seepartie
(Ołobok, droga w kierunku Świebodzina, dom prywatny, jezioro)

Fot. 5 Gruß aus Mühlebock, Nm. Katholische Pfarrei
(Pozdrowienia z Ołoboku, Parafia katolicka)

Fot. 6 Gruß aus Mühlebock, Schanklokal von Gustav Sand
(Pozdrowienia z Ołoboku, karczma)

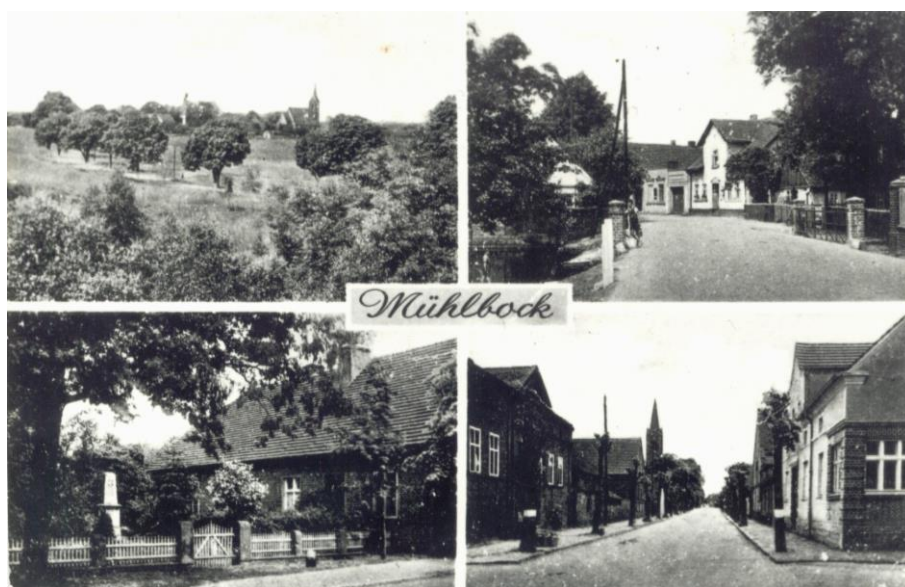

**Fot. 7 Mühlebock N.-M.
(Ołobok)**

**Fot. 8 Ev. Kirche Mühlebock, Kr. Schwiebus
(Kościół Ewangelicki w Ołoboku)**

(zbiory prywatne Państwa Ewy i Lubomierza Cieśli)

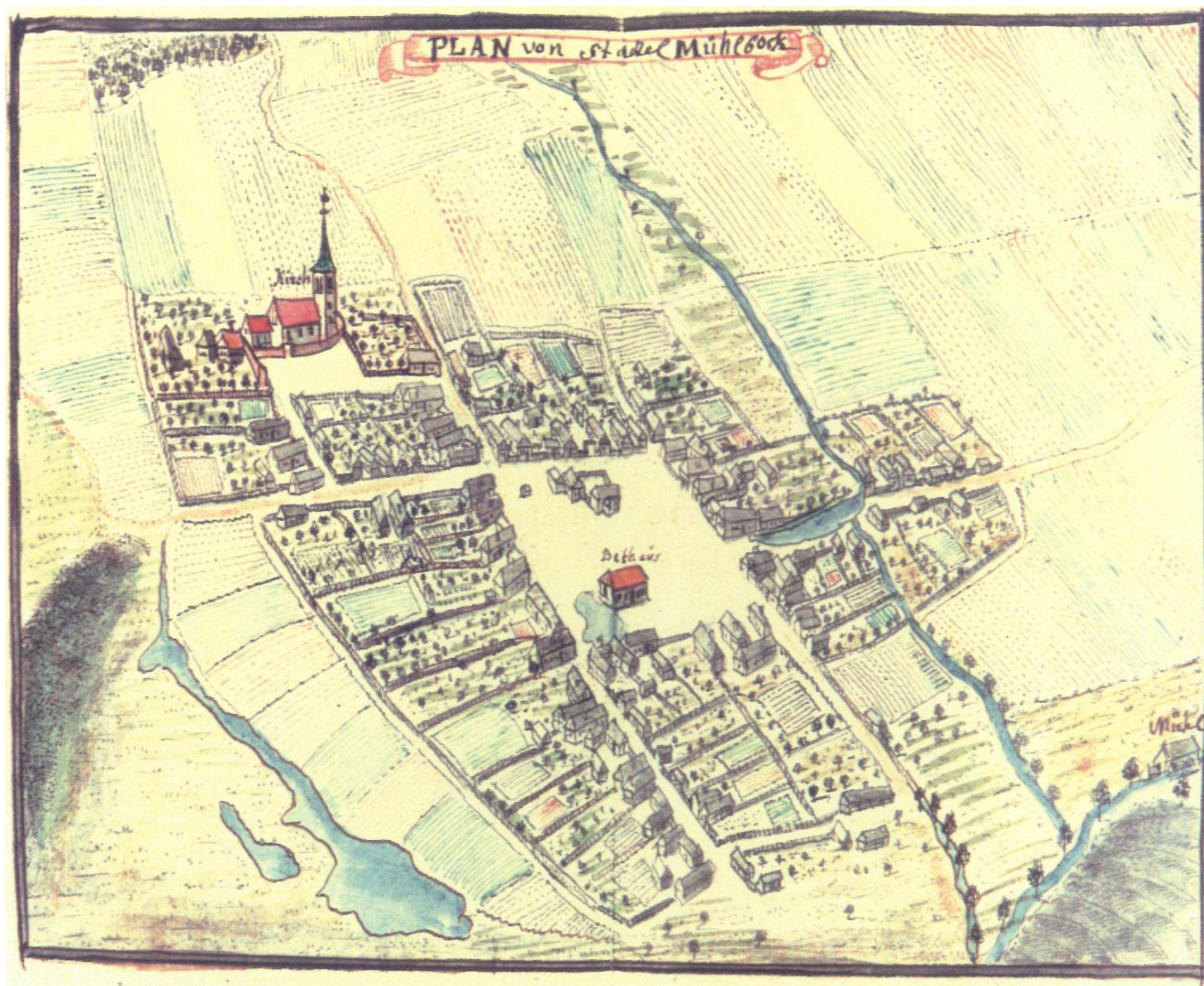

Fot. 9 Mühlebock
(Ołobok)

Fot. 10 Mühlebock
(Ołobok)

Załącznik 2 Średniowieczny Ołobok
(zbiory Muzeum Regionalnego w Świebodzinie)

Rycina 1 Plan Ołoboku autorstwa F.B. Wernera

Rycina z połowy XVIII wieku, na której widoczny jest prostokątny plac rynkowy z otaczającymi blokami zabudowy, w części zwartej, usytuowanej szczytowo, w części wolno stojącej o charakterze wiejskim. Na skraju północno-wschodniego bloku znalazł się kościół parafialny. To średniowieczne rozplanowanie miasteczka zostało w XIX wieku znacznie zatarte wskutek zabudowania placu rynkowego. Obecnie przy głównej trasie zachował się małomiasteczkowy charakter zabudowy.

Rycina 2 Zbór w Ołoboku autorstwa F.B. Wernera

Rycina 3 Zbór autorstwa F.B. Wernera